

SILVIN SARDENKO:

MATI IN SIN.

Ob ostijskem sta pristanišču
na skali sprani, razorani,
slonela zopet, v stvarstvo božje
zaverovana.

K valovom se je holmotivim
z obrazom žarkim in kipečim
sklonilo solnce, da počije
v naročju mehkem.

In kakor kri žareča, čista,
v posodo vlita neizmerno,
zapluskalo je silno morje
v škrlatni zarji.

In onadva na bregu morskem,
odeta v zarjo rujnovžgano,
strmela sta ko dvoje biti
nadzemskih, krasnih.

Molčale misli so globoke
ko školjke, skrite v globočine,
kipele grudi so mogočne
kot morje širno.

A sin ni mogel več tajiti
besed v nemirnih ustnih svojih.
Kako da ne bi vrela čuvstva
iz duše polne?

Glej, mati, skoraj zarja
izdihne zadnji dih,
kako je poln ljubezni
poslednji žar.

Kot drag pogled očetov,
ko se po svojih vseh
utrne v uri zadnji
poslednjikrat.

Glej! dolge sence širi
umirajoči dan,
kot da bi stezal roke
v objem širok.

Ni li tako umiral
Patricij, oče moj?
Po sinu roke dvigal —
A mene bilo ni . . .

Ni čula mati ne besede:
Nje duša bila na višavi
in šepetala je neslišno
z nevidnim Bogom.
Kaj vse ji moral je razkriti:
Drhtele ustne posinele,
oči so pile zatopljene
predrajsko radost.

In sin se k njej je nagnil bliže.
Dva srečala sta se pogleda,
kot srečata se dva goloba
po dalji sinji.

Kam, zlata mati, misli,
odšle so tvoje vse,
da ni jih dolgo . . . dolgo
do mene spet?

— Moj sin!
Moj Avguštin!
Vse bile so pri tebi
in bile so pri Bogu —
oba sva bila ž njim.

En hip
okúsila sem
vso srečo materinsko
globoko, neizrazno,
kot še nikoli prej.

A čuj te ptice,
kak gostolé nad morjem,
kak hrepené v daljavo
do solnca žarkega.
A solnce tone . . .

Moj sin!
Ah! Kaj je src,

človeških src nemirnih,
po Solncu koprnečih
iz teme strašnih ječ!

A niso zrlí zarje,
obvestil ni jih dan,
ogrelo ni jih Solnce,
zašlo jim je na veke
ko ta nocojšni zor.

A ti si videl Vzhod.
In v srcu tvojem
kraljuje Solnce,
ne boš Zahoda gledal
na vekomaj.

Na grudi roke je sklenila.
In Monika je bila divna
kot v alabaster izklesana
molitev hvalna.

In Avguštin je gledal mater,
kot oni, ki pred kipom jasnim
zadivljen mojstra obožuje
in delu hvalo poje:

Iz prošenj tvojih, mati,
priplaval dan je moj,
in v solzah mi je tvojih
zablesketal.

Glej spet otrok sem tvoj
in božji — —

In kakor se bršljan smaragdni
oklene tesno veje svoje,
ovila se je mati srečna
ob sinu svojem:

— Ta zemlja mi je bila
dolina solzna dvakrat —
in vendarle ne pojdem
objokanih oči
odtod, moj sin.

Ti žalost sladka
minolih solznih let!
Ti radost hipov teh,
ti nada močna
posmrtnih mojnih dni:

Ko molil boš za mater
v daritvi pred oltarjem,
kot zate sem doslej
molila jaz, moj sin —
moj Avguštin!

Vtonilo solnce v morju tihem,
molčali mehki so valovi;
v pristan je ladja plula bela,
kot da se duša vrača lepa
domov k Očetu — — —

